

»Når det er trænerens skyld, at knægten ikke lærer noget, så svigter du fuldstændig som forælder«

KRONIK

Poul Erik Kristensen

Poul Erik Kristensen siger, at hvor det i 90'erne lød: »Du skal gøre dig mere umage, søn«, så er situationen nu ganske anderledes. I dag er budskabet: »Du må gøre dig mere umage, træner.« Foto: Privat

På baggrund af et liv som folkeskolelærer og fodboldtræner og trænerudvikler er det min erfaring, at forældre i dag er mere opmærksomme på deres børns udvikling og behov end nogensinde før. Samtidig kan usikkerheden brede sig, om man nu gør det godt nok, og hvad der er rigtigt at gøre.

Og det er der ikke noget at sige til. Forældrerollen i dag er ikke den samme som før. Et forældreskab udfoldes i skarp konkurrence med andre påvirkninger af barnet.

I dag taler vi for det første om dobbelt-socialiseringen, hvilket dækker over den kendsgerning, at et barn i dag bruger næsten 25.000 timer i institutioner (vuggestue, dagpleje, børnehave, SFO og lignende). Det er mere, end barnet bruger i hjemmet, og dermed er opdragelsen, dannelsen, socialiseringen og relationsarbejdet i høj grad blevet et fælles anliggende mellem forældre og det offentlige.

Læg hertil den påvirkning, som børnene og de unge udsættes for blandt andet via de sociale medier, medierne og venner. Dette stiller nye krav til børne- og ungeopdragelsen, krav som viser sig i mange forskellige udformninger.

Min erfaring er, at mens mange forældre håndterer deres rolle med bravur, har andre vanskeligere ved at navigere i kravene og vilkårene til et godt forældreskab.

Træneren i fokus

I fodboldmiljøet oplever vi det, når forældre ikke formår at håndtere kravene. Faktisk har vi første parket til børnenes trivselsproblemer og familielivet, som det udfolder sig i dag.

Og vi observerer, hvordan forældrerollen forandrer sig, og hvordan forældrenes adfærd forandrer sig.

Børnene er stadig de samme. De løber stadig rødkindede og ivrige rundt på banen efter bolden. Men forældrene er forandrede.

Der er en klar tendens til, at deres fokus er flyttet fra barnet og barnets performance til at være på træner og dennes performance.

I slutningen af 90'erne var det mere reglen end undtagelsen, at jeg under samtaler med familien som enten lærer eller træner overhørte kommentarer fra forældrene til deres børn i retning af: »Du skal gøre dig mere umage, søn«.

I dag er situationen ganske anderledes. I dag er budskabet ikke sjældent: »Du må gøre dig mere umage, træner«.

Når forældrene således flytter fokus fra barnet, dets opdragelse og karakterdannelse og over på andre, så sker der en projektion fra forældrenes side. Som forældreadfærd er det naturligvis uacceptabelt i en træningssituation.

Og denne type opførsel fra forældrenes side svigter ikke kun fodboldholdet og træneren. Der er behov for at sige det klart: Når det er trænerens skyld, at knægten ikke lærer noget, så svigter du fuldstændig som forælder. Når forældrene ikke stiller krav til barnet, lever de ikke op til rollen som forældre. De svigter deres barn.

Stil krav til barnet

For manglende krav skaber ikke robuste børn og unge, der trives og kan præstere i familien, skolen og i samfundet generelt.

I den dannelse af barnet er forældrene den absolut største ressource. Forældrenes

“
Når forældrene således flytter fokus fra barnet, dets opdragelse og karakterdannelse og over på andre, så sker der en projektion fra forældrenes side.

Özlem Cekic til »historieløse« liberale: I kan ikke fejre de store kvindesejre uden at hylde feminister og rødstrømper

KOMMENTAR

Özlem Cekic

Folketingsmedlem for Liberal Alliance Henrik Dahl skrev på Twitter, at »Onsdag er Feministernes Internationale Bullshitdag. Der skal du hjernevaskes ud over det sædvanlige med offerhistorier om nogle af de mest

ligestillede kvinder i verden: De danske«. Bum.

Sólbjörg Jakobsen, ligeledes folketingsmedlem fra LA, var ikke langsom til at bakke sin kollega op og opfordrede til, at man den kommende uge »må lukke af for bullshithi-

storier - og i stedet benytte anledningen til at fejre de store kvindesejre vi har vundet i Danmark«.

Jeg har kurdiske rødder og er datter til en kvinde, hvis største drøm var at blive skolelærer, men som endte med at bruge det

meste af sit liv på at gøre rent på skoletoiletter i stedet. De hårde job har sat sig på hendes krop. I dag kan hun fremvise en diagnoseliste længere end sit cv.

Min mormor kunne hverken skrive eller læse. Men hun var den første kvinde i sin kurdiske landsby, som insisterede på selv at køre sin hestevogn. Det var ellers forbeholdt mændene. Hun var modig og gik mod strømmen, og som resultat rejste mændene sig af respekt for hende, når hun trådte ind i et rum - også selvom hun med sine 145 cm ikke kunne siges at være en særlig stor kvinde rent fysisk. »Feminist« hørte ikke til hendes ordforråd, men hun kæmpede livet igennem for at få samme respekt, som mænd fik.

Jeg er feminist og barn af det danske velfærdssamfund. Jeg har benyttet mig af de love, der har sikret mig abort, uddannelse, barsel, pension og stemmeret. Jeg har i otte år tjent folkestyret og stået i spidsen for mange ligestillingsdebatter. Jeg har dog altid undret mig over, hvorfor

»I slutningen af 90'erne var det mere reglen end undtagelsen, at jeg under samtaler med familien som enten lærer eller træner overhørte kommentarer fra forældrene til deres børn i retning af: 'Du skal gøre dig mere umage, søn'. I dag er situationen ganske anderledes,« skriver Poul Erik Kristensen. Foto: Mads Claus Rasmussen/ Ritzau Scanpix

Børn, der mødes med krav, kan agere selvstændigt og kontrolleret i andres fællesskab. Og for dem gælder typisk, at de evner at vente på tur, at de har respekt for forskellighed, at de evner at ytre sig, at de kan lytte til andre og at de kan tilsidesætte her og nu-behov til fordel for en gruppes fælles interesser.

Det er selvfølgelig ikke nemt at være forælder i dag.

Forælderrollen anno 2022 er meget kompleks, mere kompleks end for år tilbage. Vi lever i en tid præget af præstationskultur, nulfejlskultur, perfektionskultur og ikke mindst sammenligningskultur.

Præstations- og perfektionskulturen indebærer, at vi måler, vejer, tester, evaluerer og analyserer børn fra en meget tidlig alder og kommer derved måske til at overse det enkelte barns potentialer.

Det er hverken godt for børnene eller deres forældre. I den kultur ligger et stort præstationspres, som barnet er underlagt, men som ofte også indebærer forældrene. Dette pres kan have karakter af, at den enkelte præsterer ud fra andres behov og forventninger og ikke ud fra eget behov. Det er en tendens, der desværre forstærkes yderligere af den store brug af de sociale medier, der er let tilgængelige.

Men det er ikke en undskyldning for ikke at opdrage børnene med krav og kærlig konsekvens.

Og husk: Belønningen tilfalder barnet.

Poul Erik Kristensen er DBU trænerudvikler og forfatter.

opgave er at ruste barnet til livets udfordringer. Dette vil blandt andet indebære, at der skal arbejdes med barnets selvværd, dets selvregulering, impuls kontrol, behovsudsættelse samt med karakterdannelsen.

Alt dette kræver fysisk nærvær, tid og omsorg i de små hverdagssituationer. Barnets evne og tilvænnning til at indgå i relationelle fællesskaber bliver udviklet og styrket i en blanding af medløb og modspil. Her er det oplagt at arbejde med de tre k'er: krav, kærlighed og konsekvens.

Og kravene er vigtige. For at yde sit barn det bedste, skal man stille nogle alderssvarende krav. Det kan være at tage del i hjemmets forskellige opgaver.

Mange forældre i dag er bange for at stille deres barn i en situation, hvor det kan opleve modgang. Det er helt forkert. Ønsk dit barn noget modgang. Naturligvis på den gode måde, så barnet alderssvarende vil kunne håndtere det og vokse med det. Jeg ved, at det lønner sig på den lange bane. Det træner barnet i behovsudsættelse og impuls kontrol.

Dannelse er en livslang proces - et marathon og ikke sprint! Forældre kan skabe solidt fundament af gode vaner, livsduelige værktøjer og med lang tids holdbarhed, hvis de stiller krav på følgende måde i barnets liv:

- Giv dit barn opgaver, pligter, ansvar for selv at trække i og af tøjet, selv hænge cykelhjelm

og jakke på plads og tage madkassen op af tasken og sætte den i opvaskemaskinen.

- Lær dem at tømme opvaskemaskinen.
- Involver barnet i hjemmets drift - med blandt andet rengøring og indkøb.
- Lær dem bordskik.
- Lær dem, at aktiviteter, der er startet, gøres færdige.
- Opstil regler for skærmtid.
- Lær dem at lege, spille, kæmpe og at vinde og tabe.
- Lær barnet, at fællesskabets behov somme tider overtrumfer ens individuelle behov.
- Lær barnet, at andre har ledelses- og beslutningsretten og -pligten, og at det er noget, som barnet skal acceptere.

højrefløjens kamp for frihed, når den en sjælden gang handler om kvinder, synes kun at handle om Leyla, men ikke Louise. Hvorfor reagerer så mange borgerlige og liberale politikere så negativt på ordet feminist, og hvorfor skal de så ofte være i opposition til lovændringer, der kunne sikre ligestilling?

For mig har 8. marts aldrig været en konkurrence mellem Louise og Leyla. Ligestillingskampen har ingen farve, etnicitet, religion eller nationalitet. Nogle borgerlige politikere italesætter ligestillings-spørgsmålet som noget, der kun har sin gyldighed, når det vedrører minoritetskvinder. Den anden ligestillingskamp om ligeløn, øremærket barsel og kvoter - den ligestillingsdagsorden, hvor vi fordeler ansvar, penge og indflydelse - synes ikke at være meget andet end »bullshit«, for nu at bruge en åbenbart gængs liberal Henrik Dahl-terminologi.

8. marts bliver tit brugt til at proppe minoritetskvinders elendighed ned i halsen

på de etnisk danske kvinder, så de »overprivilegerede« kvinder kan forstå, hvilke umenneskelige forhold, minoritetskvinder lever under. Så de kan lære at holde igen med forkælede krav om bestyrelsesposter, de kan passe, mens manden tager barselsorlov og passer spædbørn.

Det er et falskt modsætningsforhold, og for mig at se er det at lade hånt om udsatte minoritetskvinders situation - for ikke at nævne en grundlæggende manglende solidaritet og forståelse for de mange kampe, etnisk danske kvinder stadig må tage i 2023.

Jeg er godt klar over, at der er langt fra min families kurdiske landsby i Tyrkiet til København. Men min erfaring er, at kvinder - uanset hvor de kommer fra i verden og hvilken socialklasse eller kultur, de tilhører - stadig kæmper for at blive ligestillet med mændene. Volden, #metoo og diskriminationen rammer både kvinder i Gellerup og i Hellerup. Den ene kamp er ikke mere væsentlig end den anden.

Det, som liberale politikere kalder for bullshit, er en folkelig bevægelse - der har sit udspring fra venstrefløjens - nationalt og internationalt, der har banet vejen for, at kvinder kunne være frie til at ikke blive udsat for vold af deres mænd, få mulighed for forældremyndighed, pension, stemmeret og studere på universiteter.

I år fejrer vi 50-året for kvindernes ret til fri abort i Danmark. Selv den ret blev modarbejdet af borgerlige og konservative

“
Volden, #metoo og diskriminationen rammer både kvinder i Gellerup og i Hellerup.

kræfter. I alt fem gange - første gang i 1967 - fremsatte Socialistisk Folkeparti lovforslag om fri abort. Det var først, da den socialdemokratiske regering i 1972 gik i spidsen for en lovændring, at det blev vedtaget. Det kan vi takke feministernes utrættelige kamp over årtier for.

Kære Liberale venner: Det er udtryk for historieløshed at fejre de store kvindesejre, vi har vundet i Danmark, uden at anerkende dem, der skabte forandringerne. Nemlig feministerne, rødstrømperne og de progressive kvinder og mænd. Jeres verdensforståelse har frihed som kerneideal, og det synes jeg er meget prisværdigt, men frihedskampen lyder hult uden ligestillingskampen. Derfor: kom ind i kampen. Vi har brug for jer.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet.